

Vidinské noviny



ročník XIII | júl 2019 | špeciálne vydanie | zadarmo



100 ROKOV FUTBALU vo Vidinej



S pohárom Víťazov pohárov po finálovom víťazstve nad FC Barcelona

Vidinčania majú odjakživa radi futbal. Jeho tajomstvá ukrýva bohatá história športu v našej obci. Nadišiel čas spomenúť si na minulosť, ktorá určite zaujme aj súčasných fanúšikov vidinského futbalu. Dátum prvého futbalového zápasu nepoznáme, avšak vieme, že prvé futbalové mužstvo bolo od-fotené v roku 1922.

V roku 2018 sme si pripomenuli tri významné udalosti: 100 ro-kov existencie futbalu, 90 rokov založenia ŠK Vidiná a 80 rokov narodenia najlepšieho futbalistu, aký hrával za Vidinú – Alexandra Horvátha.



NAMIESTO STARÉHO NOVÝ

Krátky pohľad do minulosti. V roku 1955 vznikol popri futbale vo Vidinej aj hokejový oddiel. Hokejisti hrávali na prírodnom klzisko na okraji dediny pri potoku. Lučenecké zvesti napísali, že 6. februára 1960 bolo vo Vidinej slávnostne otvorené hokejové ihrisko s mantinelmi a umelým osvetlením. Veľkú zásluhu na tom mali aj bývalí zanietení športovci Ján Kamjač, Ivan Bútor, Jozef Melicher-

čík a ďalší, na ktorých si s úctou spomíname.

Toto provízorne klzisko nám slúžilo na športovanie alebo iné podujatia v zime aj v lete takmer šesť desaťročí, aby nakoniec uvoľnilo miesto inej stavbe – modernému viacúčelovému ihrisku.

Celý športový areál vrátane volejbalového ihriska a futbalového štadióna je pomenovaný podľa nášho najslávnejšieho futbalistu a žijúcej legendy slovenského futbalu Šaňa Horvátha.

**pri príležitosti
otvorenia
ihriska**



Prvá fotka zachytávajúca futbalistov vo Vidinej z roku 1922. Dieťa v strede je maličký Ladislav Bence.



Začiatok 30-tych rokov 1.zľava: Ján Benčok?, 6. zľava Ján Končoš, 1. sprava: Pavel Končoš, 3.sprava: Pavel Barna



PREDVOJNOVÁ ÉRA

1918 - 1944

Po vzniku ČSR organizoval počiatky športu učiteľ **Július Strhársky**. Zachovalo sa foto futbalového mužstva Vidinej z r. 1922. Nemali však vlastné ihrisko a futbal sa hral na lúke pod kaštieľom (dnes ul. Clementisa a Riečna) neskôr na Ortáši a Dolnom Potoku.

Športový klub Vidiná bol založený v roku 1928, reorganizovaný 1. januára 1930 pod názvom Vidinský športový klub. Prvé stanovky boli schválené 27.5.1931. Predseda bol František Černaj, podpredseda Pavel Bence, tajomník Pavel Kováč, počet členov 56. Počas **Slovenského štátu** súťažil ŠK Vidiná s mužstvami: ŠK Kalinovo, Podrečany, ŠK Slovan Tomášovce, Hasičský ŠK Breznička, ŠK Magnezitka Lovinobaňa, ŠK Športové združenie Poltár a ŠK Baník Divín.

V sezóne 1943/44 VŠK Vidiná hral v Gemersko – Ipeľskej skupine s mužstvami: ŠK Cinobaňa, Divín, Kalinovo, Kokava – Utekáč, ŠK Magnezitka Lovinobaňa.

Jozef Kucej spomína: „Od starých Vidinčanov, Pali báči Benceho a Juraja Melicherčíka (prvý bol agronóm, druhý zootechnik) viem, že niekedy pred 2.sv. vojnou bolo v Pivári ihrisko. Vidiná hrala s Opatovou. Medzi fanúšikmi sa strhla veľká bitka. Jani báči Rafaj, prezývaný Kristus, išiel ratovať našich a vozil ich na koňoch domov.“

Mária Barkáčová, 91 r. Vidinčanka sa rozpomenula, ako za mladí boli v Cinobani peši na futbale. Mená starých futbalistov si pamätá dodnes.





Mladý brankár Dezider Major vo svojom prvom zápase



Brankár Dezider Major v ďalšom zápase so spoluhráčmi



1946 - Brankár: Ján Mišík, 3.v rade: Július Macko, 4.v rade: Jozef Kucej, 6. v rade: Pavel Barkáč, 7.v rade: Gusto Marko, 10. v rade: Pavel Macko, 11. v rade: Ján Galád

POVOJNOVÁ ÉRA

PO ROKU 1945

Po oslobodení, 10. mája 1945, vznikol nový ŠK Vidiná, oddiel futbal, s počtom členov 25. Súťažili v II. triede okresu Lučenec s mužstvami: ŠK Lovinobaňa, Tomášovce, Radzovce, Halič, Biskupice, Čakanovce, Filakovo, Textilka Opatová B. Zachované je foto futbalistov z roku 1946.

V roku 1948 sa názov ŠK Vidiná zmenil na Sokol Vidiná. Futbalový oddiel mal 16 členov. V roku 1956 súťažili v okresnom prebore

s mužstvami: Sokol Podrečany, Sokol Divín, Sokol St. Halič, Baník Lovinobaňa, Sokol Divín, Sokol Halič, Iskra Opatová, Sokol Bolkovce. Zo súťaže vystúpila Lokomotíva Lučenec. Víťazom sa stal Sokol Vidiná.

Do obdobia 1948/49 hrával ŠK Vidiná domáce zápasy na ihrisku pod Panskou horou v pasbe. Potom nasledovalo sťahovanie na Šóše, za mlyn. Keď družstevníci rozorali lúku na pestovanie zeleniny, znovu sa hľadalo vhodné miesto. Nakoniec v rokoch 1956/57 bolo postavené nové ihrisko pri potoku, ktoré slúži dodnes.

V roku 1960 hral Klas Vidiná v II. triede s mužstvami: Sokol Divín, St. Halič, Želovce, Č. Brezovo, Tomášovce, Nenince, Dobroč, Podkriváň, Rapovce, Kalonda, Baník V. Krtíš B, Podrečany, Kalinovo B, Tatran Poľtár, Breznička.

SPOMIENKY BÝVALÝCH FUTBALISTOV

Jozef Kucej, 73 r.: „Okolo roku 1955 som hrával futbal za žiakov. Na zápasy sme chodievali na bicykloch. Do Lovinobane, Podrečian atď. Tréner Deží báči Horváth chodieval s nami tiež na bicykli. Na zadnom kolese mal nosič a na ňom priviazaný kufor. V ňom prevážal naše dresy. Kopačky sme nemali. Hrávali sme v trampkách. Kto chcel mať kopačky, šiel za obuvníkom Figom. Na topánky mu odspodu, naprieč podrážky, pripevnil tri kožené pásy, pod palce, do stredu a pod pätu, na ktoré priklincoval kožené „štople“. To boli kopačky.“

Dušan Lenhart, 72 r.: „Keď som hral za dorastencov, na zápasy vonku sme chodili na bicykloch. Keď sme prehrali, na ďalší zápas sme si museli obliecť staré žlté dresy, a keď sme vyhrali, mali sme na sebe pekné modré dresy.“

100 ROKOV FUTBALU vo Vidinej



**1957 - Horný rad zľava: Dezider Horváth, Ján Macko (šibal), Zoltán Liška, Ján Kotman, Pavel Antal, Ján Kamiač
Dolný rad zľava: Ján Liška, Ladislav Horváth, Alexander Horváth, Alexander Bakša, Július Zvara, v ľahu: Jozef Melicherčík**

NIEKOĽKO VIET O FUTBALE

Otvorili sme krásnu tému. Z nej sme vybrali 3 významné futbalové mílniky, ktoré nám pripomínajú futbalové začiatky, založenie ŠK Vidiná a výročie narodenia najlepšieho futbalistu, aký za Vidinú hrával – A. Horvátha. Futbal vo Vidinej vždy bol a stále je veľmi obľúbený. Boli časy, keď v každom druhom – treťom dome mali futbalistu. Futbal prechádzal z otca na syna, potom na vnuka, pravnuka atď. Spájaj mnohé rodiny. Dnes má táto tradícia sto rokov. Je veľkou výzvou pre nás, aby tento šport spájaj všetkých Vidinčanov a bol prostriedkom k rozvoju našej krásnej obce a dobrých vzťahov medzi nami.



**okolo r. 1960 - Horný rad zľava: Július Zvara, Ján Melicherčík /Janta/, Peter Pavkovček, Ján Ožďáni, Juraj Lupták
Dolný rad zľava: Ondrej Šulek, Ján Pavkovček, Štefan Kráľ, Ján Pivarči, Pavel Končoš, v ľahu: Pavel Melicherčík**



okolo r. 1965 - Horný rad zľava: Ján Šulek, Jozef Palík, Ján Pivarči, Július Zvara, Ján Kotman, Ján Pavkovček, Zoltán Kišš, Ivan Pučkoviča, Dolný rad zľava: Štefan Kráľ, pavel Melicherčík, Ondrej Šulek, Ján Melicherčík, Ján Koky



ROKY

1960 - 2000

Keď v 50-tych rokoch družstevníci vybudovali na ihrisku na Šóšoach záhradníctvo/ pole za Potočnou ulicou/, futbal nebolo kde hrať. Dorastenci odišli hrať do iných klubov a futbal rýchlo upadal. Skupina rovesníkov okolo Jozefa Kuceja zašla za pánom Gejzom Ješkom, aby im pomohol. Pán Ješko býval vo Vidinej a v tom čase bol okresným tajomníkom ČSTV (Československej telovýchovy) v Lučenci. Pomoc prišla. Prihlásil ich do okresnej súťaže. Na jeseň 1959 mohli začať hrať IV. triedu. Trénerom bol Jano Melicherčík, prezývaný Janta. Kto potreboval kopačky, poruke bol Fero Figa a autobus na zápasy vybavovala pani Ožďániová, ekonómka obce.

Podmienky na futbal boli všelijaké. Napríklad, keď sa hralo v Točnici, hráči nevideli od jednej brány po druhú. Neboli také kvalitné trávniky ako dnes. Alebo raz tlačili Vidinčania autobus od kultúrneho domu až dolu po most. Keď motor naskočil, aj oni naskočili a pokračovali na zápas. Stávalo sa, že niektorí starší futbalisti už skončili s futbalom a kopačky zavesili na klínce. Ale futbal a dobrá partia mladších kamarátov ich chytali tak za srdce, že so 40-kou na krku znova začali hrať, napr. Ivan Pučkoviča, bratia Paukovčekovci...

S financiami klubu to nebolo jednoduché. Nejaké peniaze sa získali z prevádzky autoservisu, ktorý dvadsať rokov sídlil v areáli kaštieľa a mal aj svojich učňov – klampiarov, zámočníkov, motorárov... Alebo sa išlo brigádovať na družstvo, aby bolo na nové dresy.

Spomína dlhoročný predseda Telovýchovnej jednoty (TJ) Vidiná Jozef Kucej

Ako sme trénovali?

Behávali sme napr. od kostola na Bolontov, potom k Novokeru (vtedy tam ešte nestál), za potok na ihrisko a ešte i tu sme sa preháňali s loptou. V zime sme si na ochra-

nu pred snehom zabalili nohy do igelitových vrecúšok a na to obuli kopačky. Spod kostola od brány sme si jeden druhého brali „na koňa“ a poďme hore do kopca. Jano Ožďáni bol statný chlapisko, toho nikto nechcel brať. Na súťažné zápasy sme nejaký čas používali aj mikrobús Nysa, ktorý nám vybavil pán Ješko.

Dohodnutý zápas s Rusmi

V roku 1968 bol predsedom TJ klubu Dušan Končoš. Vidinčania mali odohrať futbalový zápas s ruskými vojakmi, ktorí mali základňu na Oremovom Laze. Všetko bolo dohodnuté. Aj guľáš bol navarený, ale... nakoniec zápas nebol, lebo súper neprišiel.

S Brezničkou o postup

S Brezničkou sme okolo r. 1964 bojovali o postup do II. triedy. Ja som chytal za dorast a Pavol Melicherčík, hoci bol mladší odo mňa, chytal za dospelých. Pavol navštevoval priemyslovku vo Zvolene a spolu s ním študovali aj chlapi z Brezničky. Po odohraní zápasov, práve oni žalovali na Paľa, že chytá za Vidinú „načierno“, lebo nemá ešte roky. A tak Vidinej zápasy kontumovali a do vyššej súťaže postúpila Breznička.

SPOMIENKY JÁNA PIVARČIHO

„V 60-tych rokoch vidinský futbal podporovalo miestne jednotné roľnícke družstvo. Pri zábavách bývalo v tombole prasiatko. Futbal som začal hrať ako žiak a ako ľavé krídlo som hrával za dospelých. Šatňu sme



Vedúci Ján Ďuriš. Stojaci zľava: Peter Spodniak, Ján Pivarčí, Ján Ožďáni, Pavel Melicherčík, Jozef Vargic, Ján Šulek. Stred: Marián Figa. V drepe vľavo: Jozef Lopušník, Ondrej Šulek, Ján Paukovček, Daniel Števík

mali v hasičskej zbrojnici (stojí dodnes pri Furmane) a odtiaľ sme chodili na hrisko peši. Na námestí, na stene Kucekovej krčmy bola tabuľa s výsledkami zápasov domáceho klubu, tabuľka súťaže, najbližší zápas...

Posledný zápas som odohral 17. júna 1968 doma proti Lehôtku. Ani som nedohral, lebo po 1. polčase som sa ponáhlal do nemocnice. Narodil sa mi syn. V telovýchove (Klas / Slovan Vidiná) som robil hospodára klubu. Zo starých futbalistov, čo ešte žijú, nás ostalo už len ako prstov na jednej ruke – Jožo Kucej, Ivan Pučkoviča, Janko Pauer a ja.“

RUDO MACHAVA –

SPOMIENKY TRÉNERA

Niekedy v rokoch 1982 – 1988 som trénoval najprv žiakov, potom dorast. Pomáhal mi Karol Červenák. Urobili sme si trénerskú „štvočku“ (kurz) a mohli sme robiť trénerov. Okrem tejto funkcie sme si sami robili aj manažérov aj šoférov. Na zápasy sme chodili na bicykloch alebo dvomi osobnými autami, natlačení s piatimi vzadu. Ja som mal embečku a Karol moskviča. Občerstvenie po zápase bola klasika – šťavica z Kalinova so sirupom.

V úlohe rozhodcu

Išli sme hrať zápas do Rapoviec. Stalo sa, že rozhodca neprišiel. Aby sa odohral zápas, tak som namiesto rozhodcu pískal ja. V obrane súpera hral taký nepríjemný, ako sud široký **Cigán**. Našich futbalistov chytal rukami a nevedeli sme si s ním rady. Jednu „žltú kartu“ už dostal, ale vediac, že náhradný rozhodca nemá vo vrecku žiadne karty, robil si z rozhodcu posmech: „Kde máš červenú kartu?“ Zápas sa nedohral a nakoniec kontumačne vyhrala Vidiná.

Aký horký môže byť trénerský chlebič

Vybrali sme sa odohrať zápas na Látky. Cestou nás zastavil príslušník VB, pozrel sa dovnútra a povedal: „Pán vodič, vy ste si pomýlili osobné auto s autobusom!“ Odpovedal som: „Ja viem, ale čo mám robiť, keď chcem pomôcť týmto chlapcom, aby boli dobrými futbalistami? Ale ak nás nepustíte ďalej, môže to byť koniec.“ Slová zabrali, lebo príslušník dodal: „Ak sa to stane ešte raz, pokuta vás neminie.“ Do dnešného dňa sa to našťastie nestalo.



Zľava do prava: František Figa, Pavol Melicherčík /brankár/, Ondrej Huraj, Ivan Pučkovica, Ján Pauer, Ján Oždáni, Štefan Nociar, Daniel Števáč, Ján Pivarčí, Ján Paukovec, Jozef Lopušník

Autobus

Boli také časy, že sa podarilo pozháňať nejaké peniaze na rozvoj vidinského futbalu. Zo Žiliny sa doviezol autobus RTO, ktorý mal okrem iného aj voziť futbalistov na zápasy. S tým autobusom sme išli na STK. Technické parametre neboli až také zlé (nebrzdilo jedno koleso). Horšie dopadla prehliadka kabíny. Začalo pršať. Príslušník VB sa vzdialil a vrátil sa s dáždnikom. Aby nezموkol, roztvoril si ho vo vnútri kabíny. Dnes sa už na to dá spomínať... len s úsmevom.

Takmer čierny víkend

Na jeseň 1974 bolo moje miesto v bráne dorastencov. A-mužstvo Vidinčanov malo odohrať majstrovský zápas v Čakanovciach a my mladší v Šávoli. Všetci sme sa na zápasy tešili, lebo obidve mužstvá sa cítili na víťazstvo. Za bodmi sme vyštartovali autobusom RTO-LUX objednaným z ČSAD Lučenec. Ale čo sa nestalo? Náš „skúsený“ vodič zle odhadol rýchlosť v križovatke nad Lučencom a s autobusom sme začali „zametať“ cestu. Po 2-3 serpentínkach náš luxusný autobus ostal ležať otočený v priekope. Chýbala mu presná polovica okien. Viezlo sa spolu asi 35 ľudí a nikomu neprajem zažiť tú desivú atmosféru. Autobus ostal ležať na strane dverí, preto sme sa von museli povytahovať cez predné a zadné okno. Kto mal kde bližšie. Všetci sme jeden druhého skontrolovali, každý bol celý a zdravý. Najväčší problém nastal po príchode príslušníkov VB. Nevedeli sme ich presvedčiť, že sme cestovali smerom do Filakova a nie do Zvolena. Oni sa držali toho, ako bol otočený autobus.

Večer, na posedení v miestnom pohostinstve, sme po niekoľkých pivkách vďaka prítomným humoristom, prerábali smutné zážitky na veselé. Jeden taký: „Kamaráti, tá nehoda, to nebolo nič, ale keď sme už ostali stáť a ten ťažký šofér od volantú spadol dolu na mňa, skoro som to neprežil“ (Ján Paukovec, vedúci mužstva). A ešte niečo. Vodič autobusu potom vyfasoval bager a odvtedy za volantom autobusu nesedel. Aj takéto zážitky prináša život.

text: **Vladimír Ragač**

PAVOL BÚTOR – SPOMIENKY HRÁČA A FUNKCIONÁRA

„Pochádzam z futbalovej rodiny, lebo futbal hrával aj môj otec. Začínal som ako žiak v Tomášovciach. Od roku 1983/84 so bol dorastencom v Slovine Vidiná. Trénoval nás pán Miroslav Kmeť. Väčšinou som chytil v bráne, ale ak bolo treba, tak som hral v obrane na poste stopéra.

Pamätám sa na rok 1987, keď som odchytil zápas doma s Dobročou (vyhrali sme 2 : 0) a večer som odchádzal na vojnu. Po návrate domov bolo moje miesto v obrane. Ak nemal kto chytať, išiel som do brány ja. Mám platný registračný preukaz a v prípade, že nás je málo hráčov na zápas, hrávam v útoku. S mužstvom som prešiel celú okresnú súťaž od IV. triedy až po súčasnú I. triedu. Moje dlhoročné skúsenosti využívam ako funkcionár. Prezidentom klubu som od roku 2012.“

Niekoľko štatistických údajov

Futbalový klub Vidiná hral okresnú súťaž nasledovne:

IV. trieda:

1959/60 – 1962/63, 1987/88 – 1989/90

III. trieda:

1963/64 – 1968/69*, 1978/79 – 1983/84, 1985/86, 1986/87, 1990/91 – 1992/93, *údaje od 1969/70 do 1974/75 v archíve nedostupné

II. trieda:

1975/76 – 1977/78, 1984/85, 1993/94 – 1995/96

I. trieda:

1996/97 – 1999/2000 ...

V ročníku 1980/81 Vidiná súťaž nedohrala a bola vylúčená. V nasledujúcej sezóne mužstvo dospelých v okresnej súťaži nefigurovalo. Ale boli aj šťastnejšie roky. História klubu si pamätá sezónu 1995/96, kedy Vidiná postúpila do I. triedy a o dva roky bojovala s Ružinou o postup do krajskej súťaže. Vidiná skončila na 2. mieste a nepostúpila.

S akými mužstvami hrala Vidiná okresnú súťaž?

V sezóne **1965/66** v III. triede, skupina A: Mikušovce, Boľkovce, Ľuboreč, Lehôtka, Veľká n.l., Podrečany, Biskupice, Buzitka, Zlatno, Roma Filakovo.

V roku **1978/79**, II. trieda: Utekáč, Šuríce, Šíd, Málinec, Kokava n. R., Trebeľovce, Látky, Breznička, Filakovo B, Divín, Poltár B, Tomášovce, Zlatno.

Tabuľkovi súper i v ročníku **1989/90**, IV. trieda: Divín B, Roma Filakovo, Poltár B, Píla,

100 ROKOV FUTBALU vo Vidinej



Velká n. I., Jelšovec, Podrečany, Dobroč B, Kalonda. Za Vidinú hrali: Mojžiš, Július Kotman, Ján Kotman, Mišík, Fuksa, Výberčí, Paprnák, Svorad, Barcaj, Kováč, Kráľ, Olšiak, Janeš, Šulek, Kmeť, Bútor, Novodomský, Gelhoš.

V sezóne **1995/96** ŠK Slovan trénoval Matej Bálint, ktorý mal v kádri:

brankári – Ján Vilhan, Peter Major, hráči – Ing. Miroslav Fajčík, Stanislav Farbiak, Maroš Vetrák, Róbert Tánocký, Pavol Bútor, MUDr. Marián Mózer, Ing. Milan Mrva, Pavol Mrva, Ján Hanes, Roman Gál, Ján Rekšák, Ivan Borlok, Ladislav Varga, Pavol Končoš, Ing. František Vince, Ján Kováč, Rastislav Bárdossy, Ing. Peter Danko, Miroslav Števík, Roman Mojžiš, Marek Albert, Erik Kaliniak. Tento kolektív vybojoval **postup do I. triedy**. Vidiná skončila v tabuľke II. triedy na 1. mieste a jej súpermi boli: Utekáč, Breznička, Boľkovce, Halič, Podrečany, Biskupice, Mýtina, Santrio Trebeľovce, Trebeľovce, Tomášovce, Rátka, Lovinobaňa, České Brezovo.



MUŽSTVO DOSPELÝCH

Horný rad z ľava: Juraj Mázor, Pavol Bútor, Dušan Pazucha, Ján Oždáni-Esi, Ján Pavkovček, Igor Pučkoviča, Ján Marko, Jozef Kucej

Dolný rad z ľava: Ladislav Bence, Jozef Lopušník - Klipi, Pavol Oláh, M. Bence, Pavol Končoš, A. Csomor, Jaroslav Pavkovček – Vidiná



SK SLOVAN VIDINÁ SEZÓNA 1991/92

Horný rad z ľava: P. Bútor, R. Bárdossy, J. Mišík, R. Mojžiš, D. Marcinek, L. Vyberčí, D. Šulek, M. Kmeť, M. Kucek - sponzor

Dolný rad z ľava: J. Kováč, M. Števík, F. Vince, J. Svorad, J. Kotman, I. Paprnák, J. Janeš

text: Marián Jeleň, s použitím archívnych materiálov:

Lučenský družstevník, Smer, Ipel', Novohradské noviny, Drenko Jozef - Topografia športu I (okres Lučenec do roku 1960)

Názov klubu:

Športový klub ŠK Vidiná (1928 – 1948), **Sokol Vidiná** (1948 – 1960), **Klas Vidiná** (1960 – 1969/70), **Slovan Vidiná** dodnes.

Klubové farby: modrá, žltá. V minulosti si hráči obliekali pruhované čierno-biele dresy.

Na záver

V hlavách žijúcich pamätníkov ostalo veľa nezabudnuteľných spomienok a zážitkov. Bolo potrebné ich len pozbierať a pokladať na papier. Storočná história nášho futbalu si to určite zaslúži a škoda by bolo, keby tento príbeh a ľudia, ktorí ho vytvorili, upadli do zabudnutia.

Podakovanie

V mene redakčnej rady vyjadrujem poďakovanie všetkým, ktorí sa pričínili o zostavenie prílohy „Sto rokov futbalu vo Vidinej“. Osobitne chcem poďakovať pánovi Jozefovi Kucejovi a jeho rodine za porozumenie a láskavosť podeliť sa so svojimi vzácnymi spomienkami. Pomôžte nám aj vy dopĺňať mozaiku našej bohatej futbalovej histórie.

100 ROKOV FUTBALU vo Vidinej

VŠK-Sokol-ŠK Slovan Vidiná

100 rokov má

Tak sa vraví, pohyb je zdravý,
chlapci vidinskí dosť ho mali,
od pondelka do soboty na poli,
zemiaky, či kukuricu kopali.

Zvyk vraj železná je košeľa,
do čoho ale kopať, keď je nedeľa,
do uší sa im doniesli novinky,
čudo guľaté sa kope bez motyky.

Čo robiť môžu dakde v Londýne,
prečo by sme nerobili vo Vidinej,
Strhářský určil pravidlá i bránky,
pod kaštieľom začali futbalové radovánky.

Tak ako zapísané čísla v počtovnici,
tradícia futbalu blížila sa k storočnici,
chlapci využili každú rovnú lúku,
hralo sa na Ortáši i Dolnom Potoku.

Ako siroty menili hriská miesta,
na Šóše za mlynom plocha istá,
družstevníci riekli tu bude kapustisko,
zas nové miesto hľadalo si hrisko.

Futbal s Opatovou hral sa na Pivári,
medzi divákmi nastali sváry,
Jani báči Rafaj – Kristus zvaný,
koňmo znášal našich raných.

Kol šesťdesiatich našlo miesto pri potoku,
tam rastie do krásy, až do tohto roku,
nebolo také krásne hneď ako dnes,
nevyrástlo za rok, ako na lúke kvet.

Neboli brány ako dnes železné,
ani plocha nebola na kosenie,
futbal – fizovák za dažďa sa napil,
neraz na čelách razítka robil.

Dnes trávnik ako zelený koberec,
krásna lopta, čo letí ako škorec,
divák už nemusí sa báť nepohody,
na novej tribúne si v suchu sedí.

Futbal nie len futbalom je živý,
veľa ľudí v pozadí sa mrví,
futbalista dá gól, užíva si slávy,
ak nie, funkcionárske padajú hlavy.

Sediac pri pive s borovičkou,
behá sa ľahko za loptičkou,
ten prihrá tomu, ten dá gól,
ešte keby na ihrisku súper nebol.

Spomenúť všetkých chlapcov mená,
čo mali od futbalu rozbité kolená,
je ako rátať na obilnom láne zrná,
všetkým patrí vďaka a trikrát hurá!

Hovoriť mená je ako trhať burinu,
vytrháte ju, zabudnete jedinú,

tá vám narobí riadnu galibu,
všetkým funkcionárom volám na slávu.

K storočnici patrí ako maslo na chleba, spomenúť
treba, hoc nehovoríme mená, začínať vo Vidinej,
dosiahol na vrchol,
Šaňo Horváth, kto by naňho zabudol.

Sťa orol vzniesol sa do výšav,
nikdy nezabudol, kde začínal,
hoc hrával už najvyššiu ligu,
nehanbil sa kopnúť si za Vidinú.

Vyberám z kytice storočnice,
Šaňovi kvety do kytice,
možno už tak dobre nekope,
futbalista, človek – hviezda proste.

Dlho nech ti letí lopta života,
osemdesiatka, polčas čo odpíska rozhodca, futbal
hrá sa na dva polčasy,
nech ešte zažiješ krásne zápasy.

Mladých nech futbal lapá za srdce,
dobrý futbal, plno na tribúne,
Vidiná do toho, znie každú nedeľu,
futbal vo Vidinej nech má zelenú.

Čo na koniec ešte povedať treba,
vidinský futbal s vôňou chleba,
nech sa ho nikdy nikto nepreje,
sto rokov tu bol, nech stále tu je.

Ján Tokár Oravský





ALEXANDER HORVÁTH

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI NAŠEJ OBCE



so Slovanom Bratislava, potom odišiel do Belgicka, kde hral za RWD Molenbeek. Do republiky sa už nevrátil, čo vtedy znamenalo emigráciu. So Slovanom Bratislava získal v roku 1970 majstrovský titul, v roku 1968 čs. pohár a v sezóne 1968/69 Pohár víťazov Pohárov. V Pohári víťazov Pohárov nastúpil v 17 zápasoch a dal 1 gól.

zdroj: internet

Futbalová osobnosť očami spoluhráča

Spomienky na kapitána

„Keď som nastúpil do Slovana v roku 1967, kapitánom bol Ján (Bimbo) Popluhár. Po jeho odchode do Lyonu sa hráči dohodli, že novým kapitánom bude Šaňo Horváth. Myslím si, že to bola správna voľba, lebo Šaňo bol veľmi seriózny.

Nebol veľmi vysokým hráčom, ale mal perfektnú hlavičku, vedel odhadnúť smer lopty a na stopéra mal excelentné prihrávky. Spolu s Popluhárom hrávali vynikajúco. Nikdy som ho nevidel, žeby nejakého súpera naschvál fauloval. Aj mne vždy hovoril: „Nikdy neurob surový faul.“ Možno aj preto, za celú hráčsku kariéru, som nemal žltú kartu.“

Začiatky v Slovine

„Dobre si pamätám, keď som začínal. Vybral si ma ako dvojčku. Postavili sme sa 40 m od seba a mali sme si prihrávať. Náhodou som mu poslal loptu pol metra od nohy, on sa len otočil a viac sa nepohol. Musel som prebehnúť celú šírku ihriska a ešte raz prihrávať.

V tomto roku si pripomenieme životné jubileum nášho najúspešnejšieho športovca, bývalého futbalového reprezentanta, Alexandra Horvátha, ktorý v decembri oslávil 80 rokov.

Detstvo a mladosť

Narodil sa 28. decembra 1938 v Mošovciach pri Martine. Keď sa presťahovali do Vidinej, jeho otec, Deži báči, sa hneď začal zaujímať o vidinský futbal. Jeden čas trénoval futbalistov ŠK Vidiná. Potom dlhé roky, až do svojej smrti, bol hospodárom klubu. Matka nepochádzala z Vidinej, ale mala tu sestru. Horváthovci so synmi Lacom a Šaňom bývali na Športovej ulici v jednom dome (dnes č.16) spolu s Mackovcami a Bakšovcami.

Šaňo, ako ho všetci volali, prežil detské a študentské roky vo Vidinej, najčastejšie pri hrách s kamarátmi. Ale najviac sa tešil, keď mohol na ihrisku na Šóšoch naháňať

loptu. Tu sa učil futbalovej abecede. Stať sa dobrým futbalistom, to bola jeho srdcová záležitosť. Postupne sa jeho sen stával skutočnosťou. Keď sa učil za strojného zámočníka, myšlienkami bol stále pri futbale. Už ako dorastenec hrával futbal v Lučenci, neskôr v Detve. Futbalovú kariéru začal úspešne budovať po prestupe do Dynama Žilina (1958), ktoré hralo v čs. lige. Keď Dynamo z ligy vypadlo, v roku 1963 prestúpil Do Slovana Bratislava. Tu prežil najkrajšie roky svojho futbalového života. Odohral 172 zápasov v československej lige a dal 15 gólov.

text: Jozef Kucej

Futbalová kariéra

V československej reprezentácii odohral 26 zápasov a strelil 3 góly. Zúčastnil sa aj majstrovstiev sveta roku 1970 v Mexiku, kde odohral 2 zápasy proti Brazílii a Rumunsku. Takmer celú svoju hráčsku kariéru spojil

Začiatky v Slovane

U Šaňa som vždy obdivoval jeho vynikajúcu predvídavosť. Hovorieval mi: „Pozerať na mňa a uč sa. Oproti bežia dvaja hráči a ja presne viem, kde pôjde prihrávka, tak tam idem.“ Veľa vecí, ktoré musí mať futbalista v hlave, som si zobral od neho, najmä predvídavosť – ktorým smerom pôjde lopta.“

Jozef Čapkovič, bývalý čs.

reprezentant a hráč Slovana Bratislava

Pamätné svedectvá

„So Šaňom som hrával za ŠK v 1957. roku. Bol o štyri roky mladší. Na ihrisku pri rozcvičovaní často hrával bosý a kopal také šlehy na bránu, že brankár mal problém chytať a loptu len vyrážal. Ako školáci sme po škole na pláci hrávali futbal. Niekoľko sa opýtal: „Ako hráme?“ Odpoveď znela: „Kata – eva“. Teda katolíci proti evanjelikom. Keď to vychádzalo jedenásti proti siedmim, tak sme sa nakoniec pomiešali.“

Ján Kotman – Doboš

Z rozprávania môjho otca si spomínam, ako jedného dňa prišiel Šaňo Horváth navštíviť mamu do Vidinej. Bol po vojenčine a v tom čase hrával za popredný slovenský klub. ŠK Slovan Vidiná hral zápas doma proti Málincu. Domáci prehrávali v polčase o dva či tri góly. Na druhý polčas nastúpil za Vidinú aj Šaňo. Bol to úplne iný futbal. Šaňo stihol vyrovnáť a strelil aj víťazný gól. Zdalo sa, že víťazstvo domácim neunikne. Nakoniec pravda vyšla najavo a Vidiná prehrala kontumačne 3:0. Vidinčania to zobrali športovo a na svojho futbalistu, miláčika Šaňa, boli právom hrdí. Aj keď to bola prehra, hriala pri srdci a znamenala víťazstvo.

Olga Gembická

„Na vojne som slúžil ako poddôstojník v tankovej škole v Kroměříži. Stalo sa, že všetkých sústružníkov z celej divízie postavovali skladať raketové komponenty na jeden mesiac do Trenčína. Ubytovali nás vo vojenských barakoch v Kubrej. V sídle armády, v hlavnom Okruhovom dome, som sa stretol so Šaňom Horváthom, ktorý mi povedal, že „tu výložky neplatia, tu sme si všetci rovní.“ Futbal sme hrali za mlynom. Šaňo bol center a ja ľavé krídlo. Spomínam si, ako nám, mladým futbalistom, objednával vstupenky na zápasy Slovana aj reprezentácie a ako nás čakal na železničnej stanici, keď sme prichádzali do Bratislavy.“ **Ján Kamiač**



Pohľadnica od Šaňa Horvátha s podpismi hráčov pre najlepšieho kamaráta Dušana Končoša.

„Bolo to na Veľkú noc okolo roku 1963, keď Šaňovi zomrel otec. Vidinský rozhlas vyhlásil derby zápas o sud piva – ženatí proti slobodným. Mój otec dostal za úlohu zohnať farby, aby sa mohli vymaľovať futbalové brány na bielo – modro – červené pásy. Šaňo bol už ženatý, hrával za Slovan a mohol nastúpiť, ale s podmienkou, že bude hrať bosý. Ja som chytil za slobodných. Zápas skončil remízou 2:2. Na rad prišli jedenástky. Prišiel som k Šaňovi a povedal som mu: „Keď budeš kopať jedenástku, tak ma nezabi, lebo sa chcem ešte ženiť!“ Šaňo nakoniec išiel kopať. Postavil si loptu, rozbehol sa, ... ale loptu zle trafil a poranil si palec na nohe. Lopta sa dokotúľala ku mne a ja som ju chytil. Bola to pre mňa ohromná udalosť, že som ligistovi chytil pokutový kop.“

Jozef Kucej, bývalý futbalový brankár

„Niekedy v roku 1969 sme hrávali ženatí proti slobodným. Hral som za ženatých, lebo v r.1968 som sa oženil, a brat – dvojča Jano, za slobodných. So mnou hral aj Šaňo. Keď mu Jano dal jasličky, Šaňo sa otočil a povedal: „Mne taký zasran nebude dávať jasličky!“ A kopol ho do zadku. Jano sa nedal, až vznikla trma vrma. Chalani Ludko Zložka a Jožko Obert ich dali od seba. Prišiel tréner

(M. Vičan) a nasúkal im obom pokutu 500 korún. Nato sa Jano sťažuje Šaňovi: „Kvôli tebe nebudem mať na mlieko pre decká. Ja nechodím do Dimitrovky, zarábam len toľko, čo si vykopem futbalom.“ Chalani hneď vravia: „Jano, veď ty nie si ženatý!“ Odpovedá Jano: „To je pre bratove, teda aj moje deti. My sme dvojčičky, a keď nemám ja, nemá ani on!“

Šaňo šiel za trénerom a obe pokuty zaplatil. Bolo to krásne gesto od neho. Lebo vedel, že začal on a ten Jano, mladý zasran, bude platiť, keď nemá peniaze?“

Jozef Čapkovič, bývalý čs.

reprezentant a hráč Slovana Bratislava

Blahoželanie

Milý náš oslávenec Šaňo, z celého srdca Vám želáme veľa zdravia, tvorivých síl, pokojný život v kruhu svojej rodiny. Odovzdávame pozdrav od všetkých žijúcich spoluhráčov, starších aj mladších futbalistov, fanúšikov a ostatných spoluobčanov. Vo Vidinej máte druhý domov a aj keď žijete ďaleko od nás, máme vás radi a sme na vás hrdí.

redakcia VN

Ďakujem

za prácu všetkým členom redakčnej rady Vidinských novín aj všetkým tým, ktorí sa na ich vychádzaní podieľali so želaním, aby VN vychádzali aj naďalej, v dobrej kvalite, a aby sa stali rodinnou kronikou pre tých, čo prídu po nás.

text: Marián Jeleň

úprava foto: Miroslav Janšto



Vybudovanie multifunkčného ihriska nie je náhoda. Naše nové športovisko je ďalším výsledkom dlhodobej koncepcie obce Vidina v oblasti rozvoja športu detí a mládeže. Neustálej snahy získať finančné prostriedky a vybudovať aj vo Vidinej ihrisko s umelou trávou.

Šport je najlepšou a doteraz ničím neprekonanou zdravou zmysluplnou aktivitou na trávenie voľného času, ale má aj významný výchovný potenciál. Rozhodli sme sa teda športom pôsobiť preventívne proti drogám, kriminalite a ďalším nežiaducim sociálno-patologickým javom. Myšlienka posilnenia športu je síce pekná, ale na to, aby sa stala skutočnosťou, je potrebné vytvoriť

športovcom vhodné podmienky. Naše nové ihrisko má okrem svojej sľubnej budúcnosti aj minulosť. Mnoho rokov sľubov, mnoho nepodporených žiadostí o pridelenie finančných prostriedkov, to je už minulosť, v roku 2018, sme sa opäť uchádzali o získanie prostriedkov na vybudovanie športoviska. Tento projekt bol realizovaný s finančnou podporou Úradu vlády Slovenskej republiky – program „Podpora a rozvoj športu na rok 2018.“

Dovtedy trvala príprava stavby, dokončenie výkupu pozemkov pod ihriskom, veľa úsilia si vyžiadalo pripraviť právoplatné stavebné povolenie. Po splnení všetkých pod-

mienok sme na jar tohto roku pristúpili k výstavbe ihriska., ktoré sa podarilo úspešne dokončiť. „Dobré dielo je výsledkom dobrej spolupráce.“ Som veľmi rád, že práve dobrá spolupráca starostu a poslancov prináša pre nás všetkých nové lepšie možnosti na športovanie.

Nech je teda ihrisko miestom príjemných nielen športových stretnutí, pri ktorých hlavnou motiváciou bude myšlienka obvyčajnej ľudskej vzájomnosti. Verím, že ihrisko bude slúžiť svojmu účelu a už teraz sa teším na mnohé športové výkony a radosť z víťazstiev.

Ing. Ján Šupica, starosta obce



Realizované s finančnou podporou
Úradu vlády Slovenskej republiky – program
„Podpora rozvoja športu na rok 2018“